

[Aage Frandsen.]

stadig væk er en klar urimelighed i den nuværende lovgivning. Vel har man en bestemmelse om, at en strejke på 48 timer er fritaget for bod, men når der går nogle få timer over, dømmes man altså, selv om det i princippet er det samme, der er tilfældet.

Det, som vi ønsker i denne forbindelse, er, at vi gerne vil være med til at se på den nuværende lovgivning og få den ændret på en række områder. For det første således at boden bliver fjernet. For det andet så at man får en større lokal islæt i lovgivningen. For det tredje så at man får retsgrundlaget yderligere ændret. Men retsgrundlaget er ikke et lovgivningsanliggende. Retsgrundlaget i øjeblikket er aftalt mellem arbejdsmarkedets parter. Det, vi tager stilling til her i folketinget, er først og fremmest procedurereglerne i forbindelse med arbejdsretten.

Men det, som vi har imod det forslag, som ligger her, er det samme, som vi har været imod ved et par andre forslag, som det kommunistiske parti har fremsat, først og fremmest forslaget vedrørende forligsmandsloven og forslaget om arbejdsformidlingsloven, hvor vi igen må spørge: hvad kommer i stedet? Vi er formentlig enige om, hvad der gerne skulle komme i stedet, men vi har ikke nogen garanti, ikke nogen sikkerhed for, at det netop lige er det, som vi gerne vil have, der kommer i stedet.

Derfor kan vi altså ikke støtte forslaget i den form, det foreligger i her, men vi vil meget gerne være med til at ændre den nuværende lovgivning om arbejdsretten på en række områder; som jeg har nævnt, først og fremmest for at få fjernet det nuværende bodssystem.

Bracher (KrF):

Det er et kort lovforslag, der fremsættes her af kommunisterne, og jeg skal give et ganske kort svar.

Kristeligt folkeparti kan ikke gå ind for dette forslag og vil stemme imod det.

Jeg vil gerne påtale udtrykkene „klassedomme“ og „særdomstol“. Den store del af Danmarks befolkning anser ikke de afsagte domme for at være klassedomme. Det er for øvrigt ord, som indgår i den kommunistiske terminologi, klicheer, som ikke har nogen rigtig betydning i befolkningen. Kri-

steligt folkeparti mener, at arbejdsretten er en demokratisk sammensat domstol, og at de domme, som afsiges af den, må godtages som domme afsagt af andre domstole her i vort land.

Fuglsang (DKP):

Det er rigtigt, at vort parti tidligere har fremsat det lovforslag, som vi nu har fremsat igen. Det er også rigtigt, at det tidligere er afvist i det høje ting, og så langt vi er kommet indtil nu, synes det også at være rigtigt, at vi er alene her i salen om at ønske arbejdsretten afskaffet. Men vi er jo ikke alene, når vi står over for arbejderne, når vi står over for arbejdspladserne, og når vi står over for fagbevægelsen, og jeg vil tro, at efter de sidste ændringer, hvor tjenestemænd og funktionærer er inddraget under arbejdsrettens område, vil spørgsmålet også hurtigt blive aktuelt for dem.

Jeg vil i modsætning til andre indledere gerne sige, at jeg betragter arbejdsretten som en rest fra fortiden, i og for sig også fra en tid, der går længere tilbage end til det septemberforlig af 1899, hvor det dog har sine direkte rødder. Det går helt tilbage til feudaltidens ophør. Det var jo netop for at undgå de forudgående tiders magtmisbrug, at man opdelte statsmagtsorganerne i tre dele: lovgivende, udøvende og dømmende. For mig at se var det netop af samme grund, at man om den dømmende magt sagde, at særdomstole med dømmende myndighed ikke måtte genoprettes. Jeg mener stadig væk, at arbejdsretten i strid med denne grundlovsbestemmelse er en sådan særdomstol, oprindelig vel nok oprettet til specielt at behandle overtrædelser af septemberforliget og hovedaftalen, men senere til at dømme i hele det felt, som angår arbejdsmarkeds- og overenskomstproblemer.

At det er en domstol, siges jo oven i købet direkte i betænkningen fra lovændringen i 1973, hvor man motiverer et forslag, som var stillet om i særlige sager at indsætte særlige dommere. Jeg citerer fra Folketingstidende 1972-73, tillæg B, sp. 2249:

„Udvalget er af den opfattelse, at arbejdsrettens karakter af en egentlig domstol ville blive ændret henimod en faglig voldgift, . . .“

Også den omstændighed, at arbejdsrettens dommere skal være ordinære dommere, understreger dens karakter af at være en dom-